

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XIV. Contra justitiam peccat, qui occultum crimen proximi, uno in
loco injustè publicatum, sive isto in loco, sive in aliis scienter nescientibus
revelat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

ri inter Religionem & sæculares nullum sit, nec expediat esse quoad ista commercium, utpote communi Religionum bono perniciosum; istamque ob causam diffamatio alicujus in una Religione, nata non sit extra eam diffundi; nec Judex, seu Prælati Religionis id permittere possit: quia permissio ista non foret in ædificationem, sed in destructionem; idedque in Religionibus id prohibitum esse solet sub pœna excommunicationis; sicut in nostra prohibitum est.

CAPUT XIII.

Non est mortale contra justitiam, crimen uno loco justè publicum per publicam Judicis sententiam, manifestare in alio loco, ubi publicum non est; si tamen absque causa id fiat, in materia gravi, mortale esse videtur contra charitatem.

87 **E**t rursus communis pro utraque parte. Ratio prioris partis est, quia justè diffamatus per publicam Judicis sententiam, jus ad famam amisit pro omni loco. Isto namque jure sententia Judicis ipsum privavit per modum pœnæ, ut cæteris ubique terrarum sit in exemplum & terrorem, ut supra dixi, patetque in iis quorum dorso stigma inuritur. Patet etiam ex praxi totius Orbis, ad ejusmodi criminum ubique terrarum evulgationem dante licentiam Historicis.

88 Ratio posterioris partis est, quia charitatem graviter lædit, qui proximum, absque justa utilitate, lædit in te gravi, fama utique bona, quam alibi abique cujusquam injuria & offensa pacificè possidet, tametsi jus non habeat ad illam. Quisque enim graviter ferret hoc sibi fieri. Hæc est autem naturalissima charitatis regula: *Quod tibi non vis fieri, alteri ne feceris.*

89 Dixi per publicam Judicis sententiam: si enim Judicis sententia certis limitibus circumscripta sit, uti aliquando fit, ita ut Judex crimen illud ubique divulgari nolit (ut fit in Religionibus) injustitiæ reus est, qui extra limites illos crimen illud divulgat.

CAPUT XIV.

Contra justitiam peccat, qui occultum crimen proximi, uno in loco injustè publicatum, sive isto in loco, sive in aliis scienter nescientibus revelat.

90 **E**t ista est communis contra Lessium, Molinam, Tamburinum, &c. quorum fundamentum est quòd proximus eo casu non retineat jus ad famam, sive fundatum in intrinseca probitate sua, seu innocentia; verè enim supponitur crimen commississe: neque fundatum in communi hominum æstimatione; cum eo ipso quo crimen ipsius factum est publicum, in communi æstimatione factus sit nocens, non amplius innocens.

91 Sed contrà: licèt proximus eo casu non retineat jus ad famam fundatum in communi æstimatione quæ de facto sit; retinet ta-

men jus fundatum in communi æstimatione, quæ esse debeat de jure, quamdiu crimen ipsius factum non est publicum, nisi per injuriam. Neque enim jus per injuriam amittitur. Et sicut non amisit jus ut fama sibi injustè ablata sibi restituatur ab iis qui crimen ipsius injustè publicaverunt; ita nec amisit jus ad hoc ut crimen suum, injustè publicatum, ulterius non publicetur, nec fama sua ulterius laceatur. Quod qui faciunt, non minùs obnoxii sunt restitutioni, quàm primi divulgatores: quemadmodum enim isti primæ publicationis injusti sunt auctores, sic illi ejusdem sunt injusti extensores, seu amplificatores.

Simile est in pretio mercium per monopolium aucto: neque enim injustitiæ rei, restitutionique obnoxii sunt soli primi auctores istius augmenti, sive illi qui stante eadem mercium copiâ, quæ fuit ante augmentum, isti augmento causam per monopolium dederunt; sed & illi qui & ipsi eo pretio eadem merces vendunt. Tametsi enim primi auctores non fuerint istius augmenti, sunt tamen continuatores, nec magis jus habent eo pretio vendendi, quàm primi auctores illius. Justum namque mercium pretium, non est illud quod inductum est per injustum monopolium, sed quod communi æstimatione, sine fraude & monopolio, attentâ mercium copiâ, vel inopiâ currit. Quemadmodum ergo sola communis æstimatio valoris mercium justè & sine fraude ac monopolio inducta tribuit jus eo pretio ulterius vendendi; sic sola communis æstimatio criminis proximi, justè inducta, tribuit jus crimen istud ulterius divulgandi.

CAPUT XV.

Peccatum audientis detractorem.

Audientis detractorem quadrupliciter habere potest ad ipsum, scilicet 1°. sic ut ipsum incitet inducatque ad detrahendum, ipsum interrogando, ipsi applaudendo, vel alio signo exteriori ipsi animum adjiciendo ad prosequendam detractionem, v. g. ostendendo eam sibi placere, seque libenter audire, propter odium ejus cui detrahitur. Et talis sæpè non minùs peccat, quàm detrahens; imò quandoque magis, ait S. Thomas q. 73. a. 4. Unde Bernardus l. 2. de considerat. c. 13. ait: *Detrahere, aut detrahentem audire, quid horum damnabilius sit, non facile dixerim.* Et S. Paulinus ep. ad Celantiam: *Non modo ipsa non detrahas, sed ne alii quidem detrahenti aliquando credas. Nec obrectatoribus auctoritatem de consensu tribuas, ne eorum visum numeris annuendo.* “ Noli (inquit Scriptura) consentaneus esse cum derogantibus adversus proximum tuum, & non accipies super illum peccatum. “ Et alibi: “ Sepi aures tuas spinis, & noli audire linguam nequam. “ Unde & B. David *diversus innocentiæ speciei justitiæque dinumerans, de hac quoque virtute non tacuit, dicendo: “ & opprobrium non accepit adversus proximos suos. “ Propterea quòd ipse non solùm aver-*